

sační hodnocení výhod a nevýhod panovnické nominace správné a dobře jsou určeny politické podmínky tohoto práva.

Pokud pak se týče otázky přechodu práva nominačního císaře rakouského na vládu naší republiky, konstatuje autor sice správně, že o takovém přechodu nelze mluvit s hlediska práva církevního i s hlediska všeobecně politického, zapomíná však, že pro naše státní úřady jest předpis ústavy o právech vlády závazným a že jej bylo nutno s hlediska práva československého číře formálně striktně vykládati bez ohledu na politické resp. kanonické hledisko.

Arci s některými názory autorovými při vši uznalosti jeho dobré práci nelze souhlasiti.

Tak jest chvála, kterou udílí autor Františkovi Josefovi I. pro objektivní způsob nominace, která prý měla v poslední době výborné výsledky (str. 48., 262, 306, 337, 351, 377—79), zcela nezasloužená. K tomu jest si jen vzpomenouti na poslední dvě předpřevratové nominace na arcibiskupství pražské, které církvi k prospěchu rozhodně nebyly. Autor zde příliš dal se svést subjektivním míněním některých rakouských právníků a státníků. Stejně nelze souhlasiti s míněním autorovým, že panovník při nominaci hleděl vždy respektovati číselný poměr národností. O tom by jej jinak přesvědčila řada biskupů brněnských, kde by našel před převratem jen jediného Čecha. Dále by mohl autor, jinak české řeči tak dobře znalý a zachovávající objektivitu k Čechům, si více všimnouti české literatury církevně právní i česko-právní.

V jednotlivých podrobnostech se přihodily autoru některé omyly. Mluví se a cituje se ve spise nálezný nejvyššího správního soudu v Brně (!) (str. 393, 493 a 502), historie státních forem francouzských po roce 1830 jest zvráceně uvedena (str. 183, 184). Česká jména jest uváděti českým pravopisem (Benesch).

Dr. Wierer.

DR. F. POTUŽIL: *Zákon o soukromých zaměstnancích*. Vydáno v Praze 1934, nákladem E. Weinfurtra, stran 56, 8°, cena neudána. — Informativní tato příručka, vydaná autorem jako členem komise pro zpracování osnovy zákona o soukromých zaměstnancích za ústřední radu čsl. obchodnictva, obsahuje jednak stručný náčrt vzniku a motivů zákona, jednak obsah zákona samého. V jednotlivých kapitolách probírají se pak smlouva o práci, její nastoupení, plat, provise, remunerace, dovolená, skončení pracovního poměru, služební záruka, příslušnost pracovních soudů, poměr k jiným zákonům atd. Příručka je psána vhodnou formou pro praxi a bude nepostradatelnou pro všechny zaměstnavatele i zaměstnance. Prozrazuje informovaného odborníka. Pro právníky však bych doporučoval ještě její doplnění přesnou citací zákona č. 154/1934, neboť příručka jen v závorkách obsahuje čísla paragrafů. Vzorový rejstřík usnadňuje povšechnou orientaci.

Dr. Horka.

ANT. PIMPER: *Hospodářská krise a banky*. Nákladem Sdružení peněžního úřednictva v Praze, 1934, 8°, stran 84, cena Kč 10.—. — První část spisu s názvem »Hospodářská krise a bankovníctví evropské a americké«, ilustruje poměry světového bankovníctví (bankovníctví americké a téměř všech evropských států) a přímé následky, jež měla hospodářská krise na banky všech zemí. V druhé části pak spis pojednává o hospodářské krizi a bankovníctví československém. Líčí situaci před začátkem světové krise, postupující sanaci bank v letech 1927—28 a vliv krise na naše banky. Po řadu let existující konjunktura slibovala dlouhé trvání a část bank opustila některé zásadní principy, podle nichž banky musí býti vedeny. Banky utrpěly poklesem kursu ukládajících hodnot, jejich koncernové podniky nevyplácely dividendy, krise vyvolala desetitisíce konkursů a vyrovnání se stamilionovými passivy a dále znehodnotily se pohledávky bank v cizině následkem poklesu kursů měn. Úvěrové a jiné transakce byly omezeny, čímž byly výdělečné možnosti bank dále zmen-

šeny. Spisovatel dovozuje, že oddlužení bank nemůže nastati znehodnocením měny. Kniha svědčí o spisovatelově hluboké znalosti materie a jméno jeho samo již ji doporučuje.

Dr. Jindřich.

DR. GEORG HUSSERL: *Die oberstgerichtliche Judikatur zum bürgerlichen Recht. Stiepels Gesetzssammlung des tschechoslowakischen Staates. Folge 70. Reichenberg 1934. Stran 987.* — V roce 1931 vydal prof. Robert Mayr text občanského zákona a opatřil jej velmi pečlivou citací zákonů k občanskému právu se vztahujících. V Mayrově vydání nebyla však vůbec uvedena judikatura. Nynější Husserlova práce je myšlena jako doplněk Mayrova vydání obč. zák. Starorakouská judikatura je — jak v předmluvě zjišťuje autor — čerpána z vydání Bloch-Coulon-Michael-Hellerova. Judikatura čs. nejvyššího soudu je vzata převážně z úřední sbírky nejvyššího soudu a jest sledována až do počátku listopadu 1933. Rozhodnutími soudními jsou opatřena nejen ustanovení občanského zákoníka, nýbrž též příslušná ustanovení celé řady zákonů zvláštních (řádu o zbavení svéprávnosti, manželské novely, zákona č. 4/1931, železničního zákona vyvlastňovacího, železničního zákona ručebního, zákona automobilového atd. atd.). U všech důležitějších paragrafů je judikatura zpracována podle věcných hesel. — Zdá se však, že mnohdy obsah jednotlivých rozhodnutí je udáván příliš heslovitě. Určitou nevýhodu jest podle mého mínění spatřovati též v tom, že Husserlova práce právě proto, že navazuje na Mayrovo vydání, neuvádí vůbec text jednotlivých paragrafů, takže při použití bude vždy nutno současně pracovati a míti proto vždy po ruce knihy dvě, Mayrovu a Husserlovu. Přesto však dílo bude pro praksi pomůckou jistě velmi dobrou a hodně používanou.

Doc. Dr. Vlad. Kubeš.

UNIV. PROF. DR. JAROMÍR SEDLÁČEK: *Rodinné právo.* Knihovna čs. akad. spolku »Právnick« v Brně. Nákladem tohoto spolku. V Brně 1934. Stran 221. — Nová práce prof. Sedláčka je opět charakterisována všemi známými znaky: bezvadné zvládnutí předmětu — literatury i judikatury, opřené o dokonalou znalost noetickou, metodologickou a vůbec povšechně filosofickou, dává vyrůstí dílu po všech stránkách vzornému. Jasně lišení hlediska volitivního či politického od hlediska kognitivního a imanentně právního je zřejmé již v úvodní kapitole, najmě ve výkladech o rodině. Toto přesné lišení umožňuje Sedláčkovi též řadu nových poznatků a snadné vyřešení nejednoho problému, o němž názory v literatuře i judikatuře se diametrálně rozcházejí.

Práce se skládá z partie *úvodní*, v níž je přihlédnuto k obecným pojmům práva rodinného (pojmem rodina, příbuzenství, švagrovství, výživné) a kde je podán kritický přehled o literatuře rodinného práva, a ze *třech částí*.

V části *prvé* pojednává S. o tom, jak se manželství uzavírá, o účincích a neplatnosti manželství, o rozvodu a zrušení svazku manželského a poté o manželském právu majetkovém a o majetkových poměrech mezi manželi po zrušení manželského společenství.

Část *druhá* je věnována poměru rodičů a dětí manželských i nemanželských, osvojení a pěstounství.

Třetí část pojednává o poručenství a opatrovnictví. Připojen je rejstřík právních předpisů a zevrubný obsah.

Kniha — jak se samo sebou rozumí — zdaleka není pouhou učebnicí. Značná pozornost jest věnována soudní praxi. Judikatura jest vždy zevrubně uvedena a zpracována u každé otázky. Rovněž každá kapitola jest zpravidla ke konci opatřena příslušnou literaturou. Novum přináší kniha též po stránce úpravy. V čele jednotlivých paragrafů jest tučným písmem uvedeno vždy to nejdůležitější z vývodů dotyčné partie, takže studujícím je takto usnadněno rozlišení podstatného od podrobností. Obavě, že by snad tento způsob úpravy měl v zápětí, že by se studovalo jen to, co jest proloženo, lze čeliti nejlépe při samých zkouškách vhodným přihlédnutím k ostatním neproloženým vývodům. Konečně i této knize je vlastní to, co